

торътъ. Цѣлиятъ свѣтъ знае богатствата, които имамъ, само азъ не ги зная.

— Не съмъ чулъ никога да говорятъ за него, отвърналъ адютантътъ, но ще го потърся и ще го намѣря.

Но кждѣ да го намѣри? Адютантътъ избиходилъ всички сълби, коридори и зали, запиталъ всички, които срѣщналъ, ала никой отъ тѣхъ не билъ слушалъ да се приказва за славея.

Той се върналъ при императора и му рекълъ, че ония, които сж писали това въ книгитѣ си, сж искали, навѣрно, да напишатъ приказка, и сж измислили тоя славей. „Ваше императорско величество не може да си прѣдстави колко много хората се забавляватъ да пишатъ. Всичко това сж измислици и фантазмагории.

— Но книгата, въ която го четохъ, рекълъ императорътъ, ми е изпратена отъ могщия царь на Япония, и поради това тя не може да съдържа лъжи. Азъ искамъ да чуя славея; тая вечеръ той трѣбва да бжде тука: азъ ще му сторя моята висока милость; и, ако той не дойде, ще заповѣдамъ да минатъ по коремитѣ на всичкитѣ царедворци, слѣдъ като се навечерятъ.

— „Тзингъ — пе!“ отвърналъ адютантътъ и започналъ отново да обикаля изъ сълбитѣ, галериитѣ и залитѣ; и половината царедворци вървѣли слѣдъ него, защото никакъ не имъ се искало да имъ газятъ по корема.

Какви не въпроси не задали за чудесния славей, който цѣлия свѣтъ знаялъ, а само придворнитѣ не знаяли.

Най-сетнѣ тѣ намѣрили въ готварницата едно малко бѣдно момиче, което рекло: „Ахъ, Боже мой! Азъ зная тоя славей! Какъ хубаво пѣе той! Всѣка вечеръ готвачътъ ми дава да занеса на майка си, която е болна и живѣе на брѣга, огризки и трохи отъ трапезата, и когато се връщамъ отъ тамъ, отпочивамъ си въ гората и слушамъ какъ пѣе славеятъ. Много пжти сълзи рукватъ изъ очитѣ ми, защото неговата пѣсень ми докарва такова наслаждение, като че ли ме милва и прѣгръща майка ми.

— Малка готвачке, рекълъ адютантътъ, азъ ще ти дамъ добра длѣжностъ въ готварницата, и ще ти позволя да гледашъ императора, когато яде, ако можешъ да ни заведешъ при сла-

вея, защото той е поканенъ тая вечеръ на вечеринка въ двореца.

Тѣ се опжтили за къмъ гората, кждѣто славеятъ пѣлъ обикновено. На срѣдъ пжтъ тѣ чули една крава, че мучи.

„Аха-а-а!.. извикалъ адютантътъ, ето го! Какъвъ силенъ гласъ у такава малка птичка! Но нѣкакъ ми се струва, че азъ съмъ го чулъ и други пжтъ.

— Не, това сж крави, които мучатъ, отвърнала малката мома, ние сме още далече.

Жабитѣ отъ блатото почнали да крѣкатъ.

„Боже! Колко е хубаво! продумалъ придворниятъ проповѣдникъ. Чувамъ го! То е тѣй приятно и хармонично, сжщо като малкитѣ черковни камбани.

— Не, това сж жаби, рекла малката мома, но азъ се надѣвамъ, че скоро ще го чуемъ. И ето че славеятъ започналъ да пѣе.

„Да, той е, рекла момата: слушайте! Ето го!“

И тя показала съ прѣстъ едно малко сиво птиче, високо тамъ въ клонетѣ.

„Възможно ли е това? рекълъ адютантътъ: азъ никога не бихъ могълъ да си го въобразя така. Каква проста вънкашностъ! Навѣрно той сега си изгуби шаркитѣ, като видѣ толкова лични хора около себе си.

— Малко славейче, извикала му готвачката, нашиятъ милостивъ господарь иска да му попѣешъ малко.

— Съ голѣмо удоволствие, отвърналъ славеятъ.

И той започналъ да пѣе тѣй хубаво, че всички се слисали.

„Звѣнти сжщо като кристални звѣнчета!“ рекълъ адютантътъ. Погледнете само какъ трепери и играе малкото му гърло! Чудно е, наистина, какъ до сега не сме го чули: той ще има голѣмъ успѣхъ въ двореца.

— Да изпѣя ли още веднѣжъ на царя“, попиталъ славеятъ; който мислѣлъ, че царьтъ е тамъ между другитѣ.

— Мое прѣлестно славейче, отвърналъ адютантътъ, азъ имамъ силно желание да ви покана тая вечеръ на царския празникъ, за да възхитите негово величество съ своето чудесно пѣние.

— Моята пѣсень по-добрѣ звучи въ зеленината, отвърнало славейчето; но, при все